

Po tednu dni prvobitnega bivanja v naravi smo treking končali ob enem izmed najosupljivejših ledenikov Južne Amerike, imenovanem Glaciar Grey – ledeniku z velikanskimi nebeško modrimi skladi ledu, ki se pomikajo nad jezero Grey in se ob toplih poletnih temperaturah rušijo v jezero. Nato pa te plavajoče ledene gmote kot duhovi plavajo nad jezerom.

Zadnji dan trekinga smo si lahko ledenik ogledali čisto od blizu. Vkrcali smo se na barko in ta nas je peljala do ledenika, ki se kakor štirinadstropen blok dviga nad jezerom. Med plovbo se je, na naše veliko veselje, eden izmed teh visokih skladov zrušil v jezero in povzročil kar visoke valove. Medtem ko smo občudovali nebeško modrino, pa so nam prijazni čilski mornarji ponudili pisco, značilno južnoameriško alkoholno pijačo z več tisoč let starim ledom z ledenika Grey.

Po enotedenskem trekingu se je civilizacija z odličnimi krvavimi govejimi zrezki prav prilegla. Lenarjenje pa ni dolgo trajalo. Obnovili smo si zaloge, oprali smrdljive cunje in se odpravili v argentinski nacionalni park Los Glaciares.

Nacionalni park Los Glaciares

Treking smo začeli v kraju El Chalten, plezalski meki parka, ki je, tako za plezalce kot za pohodnike, izhodišče do ošiljenih vrhov Cerra Torre in najvišjega vrha Patagonije Fitz Roya, ki se vzpenja v nebo nad travnato planjavo v severnem delu parka. El Chalten je domorodno ime za Fitz Roy.

El Chalten spominja na davni Divji Zahod – ima nekaj sto prebivalcev, konji se prosto sprehajajo in galopirajo po vasi, tu in tam krasijo ulice razbiti avtomobili, na cestah ni niti krpice alfalta, stalno piha veter, ki nosi prah in ob ne navadnih električnih stebrih generira prav morbidne zvoke. Prebivalci kraja nenehno gradijo nove stavbe in dograjujejo svoje domove. Nekako dajejo občutek, da se bo kraj zdaj zdaj zbudil in doživel razcvet.

Velik del narodnega parka Los Glaciares – Ledeniki – prekriva led. Tam domuje več kot deset ledenikov, ki polzijo v jezera in se zlivajo tako v Tihi kot v Atlantski ocean. Najznamenitejši ledenik je Moreno, ki polzi do Argentinskega jezera. Na robu vode se ne ustavi, pač pa se pomakne čez jezero do nasprotnega brega

in se silovito zarine v obrežni gozd, pri tem pa podira drevesa in ruje skale. Ledeni zid pregradi jezero in zajezi dotočno vodo. Gladina vode nad jezem se dvigne in ko pritisk tako naraste, da jez počí, se voda z neznansko močjo in bobnenjem udre skozi razpokani ledenik. To se zgodi vsakih nekaj let.

Tudi v argentinskem parku nam je Patagonija naklonila prelepo poletno vreme. V štirih dneh trekinga pod soncem brez oblaka smo prehodili pot do jezera pod ošiljenimi vrhovi Cerra Torre in do treh jezer pod Fitz Royem. Tam smo srečali našo alpinistko Moniko Kambič Mali, ki je še okrevala od zloma reber med plezanjem na enega izmed ošiljenih vrhov Cerra Torre. S Tanjo Grmovšek sta v prvi ženski navezi uspešno priplezali na vrh.

Zadnji dan v parku pa smo si privoščili rahlo deviantni izlet na edini vrh v Patagoniji, ki smo ga osvojili. Poimenovali smo ga kar Šmarka. To je bil bližnji hrib nad krajem El Chalten s prekrasnim pogledom na špičaste vrhove, jezera in kraj. Do vrha ni urejene poti in na strmem brezpotju smo tvegali, da nas zalotijo varuhi parka in nas oglobijo z visokimi kaznimi, saj je hoja po brezpotju v parku strogo prepovedana. Tveganje se je splačalo. Prekrasni razgledi in piknik z odličnim argentinskim vinom so bili pika na i trekingu po Patagoniji. Nekoč se bomo vrnili. ●

Krokar

Že navsezgodaj leti
skozi samoto.

Dviga se in spušča –
oprezujoč.

Ne poje, a kadar se oglasi
me zazebe.

Ko me nekje na višini
nizko preleti –
slišim glas vetra in
na njegovih perutih je
čaroben lesket.

Prevzame me njegova
žareča črnina.

Slavica Štirn

